

LÆS STARTEN AF ...

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

PROLOG

Felicia Miller sad og græd på toilettet. Igen.

Jeg vidste det var hende, for i de tre måneder jeg havde gået på Green Mountain High havde jeg allerede set Felicia græde på toilettet to gange. Hun havde en helt speciel måde at græde på, meget skingert og hulkende. Ja, hun lød næsten som et lille barn selvom hun altså var 18 år gammel og dermed to år ældre end mig.

Før havde jeg bare ladet hende være. Det er vel enhver piges ret at græde på et offentligt toilet en gang imellem.

Men i aften var der skolebal og der er nu noget sørgeligt over at græde i gallakjole. Og så syntes jeg jo egentlig også godt om Felicia. Der har været en pige som hende på alle de skoler jeg har gået på (og det er 19 indtil videre). Og selvom jeg måske har været udenfor, så behandlede de andre elever mig ikke dårligt, de ignorerede mig bare for det meste. Men Felicia var det evige offer for klassens mobberier. For hende var skolen ikke andet end stjalne madpakker og dumme kommentarer.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆMOPEPS HÆVN

Jeg kiggede ind under døren til toilettet og så et par fødder i fine sandaler med gule remme. „Felicia?“ sagde jeg mens jeg forsigtigt trommede på døren med fingerspidserne. „Hvad er der i vejen?“

Hun åbnede døren og kiggede på mig med vrede, blodskudte øjne. „Hvad er der i vejen? Hm, lad os se, Sophie, der er skolebal og jeg går i 3.g. ... men ser du måske en date nogen steder?“

„Øh ... nej. Men nu er du jo også på pigetoilettet, så jeg troede bare ...“

„Hvad?“ spurgte hun, idet hun rejste sig op og tørrede næsen med en stor klump toiletpapir. „At min date står derude og venter på mig?“ Hun fnyste. „Helt ærligt. Jeg løj for mine forældre og sagde at jeg havde en date. Så de købte den her kjole til mig,“ hun klaskede til det stive, gule taft som var det en flue der skulle smækkes, „og jeg sagde at min date ville møde mig her så de kørte mig herhen. Det er bare ... Jeg kunne ikke fortælle dem at jeg ikke blev inviteret til skoleballet, endda i 3.g. Det ville da have ødelagt dem helt.“ Hun rullede med øjnene. „Hvor ynkeligt er det lige?“

„Det er da slet ikke ynkeligt,“ sagde jeg. „Mange af pigerne kommer da til skoleballet alene.“

Hun stirrede vredt på mig. „Har du måske ikke en date?“

Det havde jeg. Okay, det var så Ryan Hellerman som nok var den eneste person på Green Mountain High der var mindre populær end mig, men det var da stadig en date. Og min mor var blevet så glad over at der var en der havde inviteret mig. Hun så det som et tegn på at jeg endelig prøvede at tilpasse mig.

At tilpasse mig var meget vigtigt for min mor.

Jeg så på Felicia der stod der i sin gule kjole og tørrede sig om næsen, og før jeg kunne nå at tænke mig om sagde jeg noget

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

virkelig dumt: „Jeg kan hjælpe dig.“

Felicia så på mig med opsvulmede øjne. „Hvordan det?“

Jeg tog hende under armen og trak hende op. „Vi skal udenfor.“

Vi gik sammen ud fra toilettet og gennem den fyldte gymnastiksal. Felicia trippede nervøst ved siden af mig og fulgte tøvende med ud gennem den store dobbeltdør og ud på parkeringspladsen.

„Hvis det her er en eller anden form for spøg så har jeg altså peberspray i min taske,“ sagde hun og knugede den lille gule taske krampagtigt mod brystet.

„Tag det roligt.“ Jeg så mig omkring for at være sikker på at vi var alene på parkeringspladsen.

Selvom det var i slutningen af april blæste der en kølig brise der fik os begge til at ryste i vores fine kjoler. „Okay,“ sagde jeg imens jeg vendte mig om mod hende. „Hvis du kunne få lige hvem du ville som date, hvem skulle det så være?“

„Gør du grin med mig?“ spurgte hun.

„Bare svar på spørgsmålet.“

Hun kiggede på sine gule sandaler og mumlede „Kevin Bridges?“

Det overraskede mig ikke. Formand for elevrådet, anfører på fodboldholdet, skolens lækreste fyr ... Kevin Bridges var den fyr næsten alle pigerne ville vælge som deres date til skoleballet.

„Okay så. Så siger vi Kevin,“ mumlede jeg og knækkede fingre. Jeg lukkede øjnene og rakte mine hænder op mod himlen imens jeg forestillede mig Felicia i Kevins favn. Hun i sin gule kjole og han i en smoking. Efter få sekunder kunne jeg mærke svage rystelser under mine fødder, og det føltes som om der kom vand susende ud i mine fingerspidser. Mit hår begyndte at

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

løfte sig fra mine skuldre og så hørte jeg Felicia gispe.

Da jeg åbnede øjnene så jeg som håbet en stor mørk sky over parkeringspladsen. Skyen hvirvlede over os og lilla lysglimt lynede inden i den. Jeg blev ved med at fokusere på skyen der hvirvlede rundt, indtil den til sidst var som en cirkel med et hul i midten.

‘Den Magiske Doughnut’, som jeg havde kaldt den første gang jeg lavede en. Det var på min tolvårs fødselsdag.

Felicia krøb sammen mellem to biler med armene over hovedet. Men det var for sent at stoppe nu.

Hullet i midten af skyen blev fyldt af et blændende grønt lys. Imens jeg fokuserede på det grønne lys og på billedet af Kevin og Felicia, strakte jeg mine fingre og så pludseligt et grønt lyn skyde ud af skyen, suse hen over himlen og forsvinde bag nogle træer.

Skyen forsvandt og Felicia rejste sig langsomt. Hendes knæ rystede. „Hv-hvad var det?“ Hun kiggede på mig med store øjne. „Er du en heks eller sådan noget?“

Jeg trak på skuldrene og var stadig helt høj over den store kraft jeg lige havde udløst. *Fuld af magi*, kaldte min mor det altid. „Det var ingenting,“ sagde jeg. „Lad os gå indenfor.“

Ryan stod og ventede ved bordet med velkomstdrinks da jeg kom ind igen.

„Hvad handlede det om?“ spurgte han og nikkede hen imod Felicia. Hun så lidt omtåget ud som hun stod der på tær og spejdede ud over dansegulvet.

„Nåh, hun havde bare brug for lidt luft,“ sagde jeg og tog en velkomstdrink fra bowlen. Mit hjerte bankede stadig hurtigt og mine hænder rystede.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆMOPEPS HÆVN

„Cool nok,“ sagde Ryan imens han nikkede med hovedet i takt til musikken. „Ska’ vi danse?“

Førend jeg kunne nå at svare kom Felicia løbende hen til mig og greb fat i min arm. „Han er her ikke engang,“ sagde hun. „Gjorde det ... det der du gjorde, gjorde det ham ikke til min date?“

„Shh! Jo, men du må være lidt tålmodig. Så snart Kevin kommer så finder han dig, bare rolig.“

Og vi behøvede ikke vente længe.

Ryan og jeg var kun halvvejs gennem vores første dans da et kæmpe brag rungede gennem hele gymnastiksalen.

Derefter fulgte en skare af høje smæld, næsten som et maskingevær og det fik os alle til at skribe højt og kaste os ind under bordene med drikkevarer. Jeg så til da bowlen med velkomstdrink styrtdykkede mod gulvet, og den røde væske sprøjtede ud over det hele.

Men det var ikke et maskingevær vi havde hørt, det var balloner. Hundredvis af balloner. Hvad der end var sket, så var den store ballondekoration blevet løsnet og styrtede nu mod gulvet. En hvid ballon rev sig fri og svævede op i tagspærene.

Flere af lærerne løb mod dørene.

Men dørene var væk.

I stedet var der en stor sølvfarvet Land Rover der havde torpederet dørene og nu holdt midt i salen.

Kevin Bridges vaklede ud af førersædet. Han havde flænger både i panden og på den ene hånd, og han blødte ned på det glatte gulv imens han brølede: „Felicia! FELICIA!“

„Hold da op,“ hviskede Ryan frem for sig.

Kevin's date, Caroline Reed, væltede ud af bildøren i passagersiden. „Han er gal!“ udbrød hun hulkende. „Han havde det

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

fint og så var der sådan et lys og ... og ...“ Hun fortsatte med flere usammenhængende sætninger og hysteriske udbrud. Jeg fik kvalme.

„FELICIA!“ Kevin blev ved med at råbe højt mens han sanseløst gennemsøgte gymnastiksalen. Jeg kiggede mig omkring og fik øje på Felicia der gemte sig under et af bordene og kiggede forbløffet ud.

Jeg var ellers så påpasselig denne gang, tænkte jeg. Jeg er da bedre til det her nu!

Kevin fandt Felicia under bordet og hev hende ud. „Felicia!“ Han smilede stort, ja, hele hans ansigt lyste op – hvilket med blodet og alting egentligt så meget skræmmende ud. Så jeg kunne godt forstå at Felicia skreg hysterisk.

En af lærerne, Coach Henry, styrtede over for at hjælpe og tog fat i Kevins arm.

Men Kevin vendte sig bare om og stak ham en på låget mens han stadig havde fat i Felicia med den anden hånd. Coach Henry, som trænede fodboldholdet og var næsten to meter høj med en kampvægt langt over 100 kilo, gik i gulvet.

Og så brød helvede løs.

Alle løb i vild panik mod dørene, stadig flere lærere omringede Kevin og Felicias skrig lød nu skarpere og mere desperate. Det var kun Ryan der så ud til ikke at lade sig påvirke af kaosset.

„Hvor sejt!“ råbte han begejstret idet to piger væltede hen over Land Roveren og ud af gymnastiksalen. „Total gyserfest!“

Kevin holdt stadig Felicia i hånden og var nu nede på et knæ. På grund af alle skrigene kunne jeg ikke være helt sikker, men jeg tror at han sang for hende.

Felicia hylede ikke længere, men rodede rundt i sin håndtaske efter noget.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

„Åh nej,“ stønnede jeg. Jeg begyndte at løbe hen imod dem, men jeg gled og faldt i velkomstdrinken.

Felicia fiskede en lille, rød dåse op af tasken og sprayede indholdet lige i hovedet på Kevin.

Hans sang blev til et fordrejet skrig af smerte. Han slap straks hendes hånd og tog sig krampagtigt til øjnene imens Felicia løb væk.

„Det er okay, skat!“ råbte han efter hende. „Jeg behøver ikke mine øjne for at se dig! Jeg kan se dig med mit hjerte, Felicia! Mit HJERTE!“

Super. Min hekseremse var ikke kun alt for stærk den var også *totalt lam*.

Jeg sad i bowlepytten alt imens mit kaos udfoldede sig omkring mig. En enlig hvid ballon vuggede ved min albue, og Mrs. Davison, min matematiklærer, vaklede forbi imens hun skreg ind i sin mobiltelefon: „Jeg sagde Green Mountain High! Øh ... det ved jeg ikke – en ambulance måske? Politiets indsatsstyrke? Bare send *nogen!*“

Så hørte jeg et hvin. „Det var hende! Sophie Mercer!“

Felicia stod og pegede på mig. Hun rystede over hele kroppen.

Selv gennem al larmen rungede Felicias ord i den store gymnastiksal. „Hun ... hun er en heks!“

Jeg sukkede dybt. „Ikke *igen*.“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

KAPITEL I

„Nåh? Hvad siger du til det?“

Jeg steg ud af bilen og ind i Georgias tykke augusthede.

„Sejt,“ mumlede jeg og skubbede solbrillerne op i panden. Takket være luftfugtigheden følte mit hår som om det nu havde tredobbelt størrelse. Jeg kunne mærke hvordan det prøvede at æde mine solbriller som en eller anden form for kødædende slyngplante. „Jeg har altid funderet over hvordan det mon ville være at bo i en eller andens mund.“

Foran mig tårnede Hecate Hall sig op hvilket, ifølge brochuren som jeg knugede i min svedige hånd, var ‘den førende opdragelsesanstalt for prodigium-teenagere’.

Prodigium. Det er jo bare et fint latinsk ord for monster. Og det er hvad eleverne på Hecate Hall var.

Det er hvad jeg var.

Jeg havde allerede læst brochuren fire gange om bord på flyet fra Vermont til Georgia, to gange på færgen over til Graymalkin Island, som lå lige ud for Georgias kyst (hvor Hecate, ifølge bro-

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ ΗΑΨΠ

churen, var blevet bygget i 1854), og én gang mens vores udlejningsbil raslede hen over den grusbelagte indkørsel der førte fra kysten og ind til skolens parkeringsplads. Så jeg skulle vel egentlig kunne brochuren udenad, men jeg blev ved med at knuge den til mig og læse i den som om den var en sutteklud:

Formålet med Hecate Hall er at beskytte og uddanne børn af formskiftere, hekse og alfer der har afsløret deres evner og dermed bragt hele prodigium-samfundet i fare.

„Jeg kan altså ikke se hvordan det at hjælpe en pige med at finde en date kan bringe *hele samfundet* i fare,“ sagde jeg og skævede til min mor mens vi tog min bagage ud af bilen. Det var noget der havde gået mig på siden jeg først læste det i brochuren, men jeg havde ikke haft mulighed for at nævne det. Mor havde brugt det meste af flyveturen på at lade som om hun sov, nok for at slippe for at se mig være så gnaven.

„Det var jo ikke kun den ene pige, Sophie, og det ved du jo godt. Det var drengen med den brækkede arm i Delaware og læreren i Arizona som du prøvede at få til at glemme en prøve ...“

„Han fik da hukommelsen tilbage til sidst,“ sagde jeg. „Altså, næsten da.“

Mor sukkede bare og hev den ramponerede kuffert, som vi havde købt hos Kirkens Korshær, op af bagagerummet. „Både din far og jeg havde advaret dig om at der var konsekvenser ved at bruge dine kræfter. Jeg bryder mig ikke mere om det her end dig, men i det mindste kan du være sammen med ... med andre børn som dig.“

„Du mener andre problembørn.“ Jeg tog min rygsæk på skulderen.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

Mor skubbede også sine solbriller op i panden og kiggede på mig. Hun så træt ud, og der var dybe linjer omkring hendes mund, linjer som jeg aldrig havde set før. Min mor var næsten 40 men hun lignede normalt en på 30.

„Du er da ikke et problembarn, Sophie.“ Vi slæbte kufferten imellem os. „Du har bare begået et par fejl“.

Ja, det må du nok sige. Det der med at være en heks var helt sikkert ikke lige så cool som jeg havde håbet at det ville være. For det første måtte jeg ikke engang flyve rundt på et kosteskift, (jeg spurgte min mor om det lige da jeg havde fået mine kræfter og hun sagde nej, jeg skulle blive ved med at tage bussen som alle de andre). Jeg har ikke bøger med trylleformularer eller en talende kat (jeg er allergisk), og jeg ville ikke ane hvor jeg skulle få fat i hverken flagermusvinger eller uleglyp.

Men jeg kan trylle. Det har jeg kunnet lige siden jeg var 12, hvilket ifølge den gennemsvedte brochure er det tidspunkt hvor alle prodigium-børn får deres evner. Det har nok noget at gøre med puberteten.

„Men det er altså også en god skole,“ sagde mor da vi kom nærmere bygningen.

Men det lignede ikke en skole. Det lignede en krydsning mellem noget fra en gammel gyserfilm og så Disney Worlds spøgelsesslot. Først og fremmest var det helt klart gammelt. Det var i tre etager og den øverste etage svævede nærmest usikkert som det øverste lag af en bryllupskage. Huset har måske nok været hvidt engang, men nu var det bare sådan lidt nusset grå, næsten samme farve som den grusbelagte indkørsel, hvilket fik det til at ligne et klippefremspring mere end et hus.

„Nå,“ sagde mor. Vi satte kufferten ned, og hun gik om på siden af bygningen. „Se da lige her!“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

Jeg fulgte straks efter hende for at se hvad hun snakkede om. I brochuren stod der at Hecate Hall havde fået 'flere tilbygninger til den oprindelige bygning' hen over årene. Det viste sig at det betød at de havde kappet den bagerste del af huset af og sat en anden bygning på. Det grålige træ stoppede efter cirka 20 meter og blev afløst af lyserøde, pudsede mursten der strakte sig hele vejen hen til skoven.

For noget der helt sikkert var blevet lavet med magi – skulle man tro at det ville have været lidt mere elegant. I stedet lignede det to huse der var blevet limet sammen af en eller anden tosse.

En tosse med meget dårlig smag.

Kæmpe egetræer, dækket af spansk mos, stod i forhaven og skyggede for huset. Faktisk så der ud til at være planter over det hele. To bregner i støvede skjulere indrammede hoveddøren som to kæmpestore, grønne edderkopper og en slyngplante med lilla blomster havde fuldstændigt overtaget den ene væg. Det var næsten som om huset var ved at blive opslugt af skoven der lå lige bagved.

Jeg trak ned i sømmen på mit spritnye ternede skørt der havde den helt særlige Hecate Hall-blå farve (eller var det mon en kilt? En mærkelig hybrid mellem et skørt og en kilt? En skølt?) og undrede mig over hvorfor en skole i de varme sydstater havde en ulduniform. Jeg måtte dog alligevel kæmpe imod en kuldegysning idet jeg kiggede på skolen. Jeg undrede mig også over hvordan nogen som helst kunne se på bygningen og *ikke* tro at eleverne var en flok særlinge.

„Det er da en fin bygning,“ sagde mor i sin bedste 'nu skal vi være kække og se på den lyse side'-stemme.

Jeg følte mig ikke helt så kæk.

„Ja, den er da smuk. Af et fængsel at være.“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

Mor rystede på hovedet. „Drop nu bare rollen som ubehøvlet teenager, Sophie. Det er da langt fra et fængsel.“

Men det var hvad det føltes som.

„Det er virkelig det bedste sted for dig,“ sagde hun da vi tog fat i kufferten.

„Det er det vel,“ mumlede jeg.

Det er for dit eget bedste var åbenbart mantraet for mig og Hecate Hall. To dage efter skoleballet havde vi fået en e-mail fra far hvor der stod at jeg havde opbrugt alle mine chancer, og at Rådet havde idømt mig ophold på Hecate Hall indtil min 18 års fødselsdag.

Rådet var den her gruppe af gamle mennesker der lavede alle reglerne for prodigierne.

Ja, jeg ved det godt – et råd der kalder sig selv ‘Rådet’. Hvor originalt.

Men altså, min far arbejdede for dem så de lod ham om at overbringe de dårlige nyheder. „Forhåbentlig vil dette her lære dig at bruge dine kræfter med mere omtanke“ skrev han i sin e-mail.

E-mails og et enkelt telefonopkald hist og her var sådan set den eneste kontakt jeg havde med min far. Ham og mor gik fra hinanden inden jeg blev født. Det viste sig at han ikke havde fortalt hende noget om at han var troldmand (det er det man kalder drenge-hekse) førend de havde været sammen i et års tid. Mor havde ikke håndteret den nyhed særlig godt. Hun tænkte at han nok både havde roterende fis i kasketten og rotter på loftet og brød alle bånd med ham. Men så fandt hun ud af at hun var gravid med mig og fik fat i ‘Heksekunstens Leksikon’ sammen med alle de andre babybøger, altså bare for en sikkerheds skyld. Da jeg endelig blev født var hun nærmest ekspert

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

på området. Det var først da jeg fik mine kræfter på min 12 års fødselsdag at hun modstræbende havde genoptaget kontakten til far. Men hun var stadig noget kølig over for ham.

I hele den måned der var gået, siden far havde sagt at jeg skulle af sted til Hecate Hall, havde jeg virkelig prøvet at vænne mig til tanken. Altså virkelig. Jeg sagde til mig selv at jeg endelig ville være omgivet af mennesker der var som mig selv, og at jeg ikke behøvede at skjule hvem jeg i virkeligheden var. Og måske ville jeg endda lære et par lækre hekseremser. Det var alt sammen store fordele.

Men så snart mor og jeg var om bord på færgen der skulle fragte os til denne isolerede ø, var jeg begyndt at få ondt i maven. Og tro mig, det var ikke fordi jeg blev søsyg.

Ifølge brochuren var Graymalkin Island blevet valgt som det bedste sted at placere Hecate Hall på grund af dens afsides beliggenhed. Så var det jo lettere at holde skolens eksistens hemmelig. De lokale øboere troede bare at det var en supereksklusiv kostskole.

Da færgen nærmede sig den tætbevoksede ø som skulle være mit hjem i de næste to år var jeg seriøst begyndt at fortryde.

Det virkede som om de fleste af skolens elever løb omkring på græsplænen, men kun en håndfuld så ud til at være nye som mig. De var alle i gang med at tømme bagagerum og slæbe tunge kufferter. Nogle af dem havde gamle, slidte kufferter som min, men jeg så også et par Louis Vuitton tasker. En pige med mørkt hår og en lidt skæv næse så ud til at være på min alder, men alle de andre nye elever så yngre ud.

Jeg kunne ikke rigtig regne ud hvad de fleste af dem var, altså om de var hekse, troldmænd eller formskiftere. Vi lignede jo alle sammen almindelige mennesker så det var umuligt at se.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

Alferne var på den anden side nemme at spotte. De var alle højere end normalt og så meget stolte og ærværdige ud. De havde alle glat, skinnende hår i alle mulige farver, fra let gylden til kraftig violet.

Og så havde de vinger.

Ifølge mor indhyllede alferne sig ofte i trylleskær når de færdes mellem mennesker. Det er faktisk ret indviklet at gøre, da det betyder at man skal ændre bevidstheden ved alle man møder, men det betyder også at mennesker ser alferne som normale mennesker og ikke som lysende, farvestrålende, bevingede ... væsener. Jeg tænkte på om de alfer der blev sendt til Hecate Hall på en måde ikke var lettede. Det må da være hårdt hele tiden at udføre så indviklet magi.

Jeg stoppede op for at få min rygsæk til at sidde ordentligt.

„I det mindste er det et sikkert sted,“ sagde mor. „Det er da altid noget, ikke? Så behøver jeg for en gangs skyld ikke være nervøs for dig hele tiden.“

Jeg vidste at mor var nervøs for at jeg skulle være så langt væk hjemmefra, men hun var også glad for at jeg nu var et sted hvor der ikke var risiko for at blive opdaget. Når man bruger al sin tid på at læse bøger om de forskellige måder hvorpå mennesker har dræbt hekse op igennem historien er det klart at man bliver lidt paranoid.

Som vi kom nærmere skolen kunne jeg mærke sveden pible frem på mærkelige steder hvor jeg var sikker på at jeg aldrig før havde svedt. Hvordan kan ens ører svede? Mor så som sædvanlig ud til ikke at være påvirket af luftfugtigheden. Det er ligesom en naturlov at min mor ikke kan se andet end umanerlig smuk ud. Også selvom hun bare havde jeans og en T-shirt på vendte folk sig om efter hende.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

Eller måske stirrede de på mig som jeg prøvede diskret at tørre sveden væk mellem mine bryster, uden at få det til at se ud som om jeg gramsede på mig selv. Svært at sige.

Rundt om mig så jeg væsner som jeg tidligere kun havde læst om. Til venstre for mig var en alf med strålende, blå hår og indigofarvede vinger som gråd, alt imens hun holdt fast i sine bevingede forældre der svævede et par centimer over jorden. Jeg så til mens krystalklare tårer faldt – ikke fra hendes øjne, men fra hendes vinger – og samlede sig under hende i en klar, blå pyt.

Vi gik ind i skyggen af de kæmpestore, gamle træer og temperaturen faldt med cirka en halv grad. Idet vi nåede fortrappen gennemtrængte et overjordisk hyl den tykke luft.

Mor og jeg vendte os brat og så denne ... *skabning* knurre ad to voksne der så ret så frustrerede ud. De så ikke rigtig bange ud, bare lidt irriterede.

En varulv.

Lige meget hvor mange gange man læser om varulve er det altså en hel ny oplevelse at stå lige foran en.

For det første lignede den ikke ret meget en ulv. Eller et menneske. Den var mere ligesom en meget stor, vild hund der stod på bagbenene. Dens pels var kort og lysebrun og selv herfra hvor jeg stod kunne jeg se dens gule øjne. Den var egentlig også en del mindre end jeg troede sådan en ville være. Faktisk var den knap nok så høj som den mand den knurrede ad.

„Stop det, Justin,“ sagde manden skarpt. Kvinden, som havde det samme lysebrune hår som varulven, lagde forsigtigt en hånd på hans arm.

„Skat,“ sagde hun blødt med en svag sydstatsaccent, „hør nu på din far. Det her er jo bare fjollet.“

Varulven, altså, øh, Justin, stoppede op i et kort øjeblik med

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΛΥΠ

hovedet på skrå, hvilket fik ham til at ligne en cockerspaniel mere end et udyr klar til at gå efter struben.

Den tanke fik mig til at grine.

Og pludselig var de gule øjne rettet mod mig.

Bæstet udstødte endnu et hyl og før jeg kunne blinke, angreb det.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

KAPITEL 2

Jeg hørte manden og kvinden råbe en advarsel til mig mens jeg fortvivlet prøvede at komme i tanke om en remse der kunne hele bidsår i halsen, for det ville jeg helt sikkert få brug for om et øjeblik. Selvfølgelig var de eneste ord der kom ud af min mund, da varulven kom løbende imod mig: „SLEMME HUND!“

Pludselig fangede jeg et blått lysglimt ud af øjenkrogen til venstre for mig og i det samme så det ud som om at varulven løb ind i en usynlig mur, kun få centimeter fra mig. Med en jammerlig gøen faldt ulven til jorden. Dens pels og hud begyndte at bevæge sig og trække sig sammen, indtil den var en normal dreng i lærredsbukser og en blå blazerjakke der klynkede ynkeligt. Hans forældre løb hen til ham, samtidig med at mor skyndte sig hen til mig mens hun trak min tunge kuffert efter sig.

„Åh min lille skat!“ udbrød hun. „Er du okay?“

„Ja ja,“ sagde jeg og børstede græs af min skølt.

„Altså,“ sagde nogen til venstre for mig, „jeg synes at blokeringsremser er meget mere effektive end bare at råbe ‘slemme

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

hund', men det er måske bare mig.“

Jeg vendte mig om. Lænet mod et træ stod en fyr med et smørret grin, en uknappet krave og et løst slips. Hans Hecate Hall-blazer hang slapt over hans ene arm.

„Du *er* da en heks, er du ikke?“ fortsatte han. Han skubbede sig væk fra træet og kørte en hånd gennem sit sorte, krøllede hår. Da han kom nærmere så jeg at han var tynd, næsten på grænsen til mager, og at han var en hel del højere end mig. „Måske kunne du i fremtiden forsøge ikke at være så stinkende dårlig til det,“ sagde han.

Og med de ord slentrede han af sted igen.

Efter næsten at være blevet overfaldet af Justin Hundehoved og at have fået at vide at man er røvdårlig til heksekunst af en fyr der ikke engang var *så* lækker, var jeg nu helt og aldeles skidesur.

Jeg så på mor for at se om hun kiggede, men hun var ved at spørge Justins forældre om noget der lød som: „Ville han bide hende?!“

„Så jeg er en dårlig heks, hva’?“ mumlede jeg for mig selv mens jeg fokuserede på fyrens ryg da han slentrede af sted.

Jeg løftede mine hænder og fandt på den mest forfærdelige besværgelse jeg overhovedet kunne. En der inkluderede både betændelse, dårlig ånde og alvorlige kønssygdomme.

Intet skete.

Jeg mærkede intet vand strømme ud i mine fingre, ingen hurtige hjerteslag, ingen hår der rejste sig.

Jeg stod bare der som en idiot og pegede på ham med alle mine fingre.

Hvad dølen? Jeg havde aldrig tidligere haft problemer med at udføre magi.

Og så hørte jeg en stemme der lød som magnoliablomster

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

dækket af sirup: „Det er nok, min ven.“

Jeg vendte mig mod verandaen foran huset hvor en ældre dame iført et mørkeblåt jakkesæt stod mellem de skræmmende bregner. Hun smilede stift, lidt uhyggeligt og næsten som en dukke. Hun pegede på mig med en lang finger.

„Vi bruger ikke vores kræfter mod andre prodigium-elever her på stedet, uanset hvor provokerende de er,“ sagde hun med en blød, syngende stemme. Hvis huset kunne tale, ville jeg faktisk forvente at det lød præcis som denne dame.

„Og lad mig tilføje, Archer,“ fortsatte hun og vendte sig mod den mørkhårede dreng, „at mens denne unge dame er ny her på Hecate Hall, så ved du bedre end at angribe en anden elev.“

Han fnyste. „Så jeg skulle bare have ladet ham spise hende?“

„Magi er ikke løsningen på alting,“ svarede hun.

„Archer?“ spurgte jeg og løftede mine øjenbryn. Det kan godt være at mine heksekræfter ikke er så gode, men sarkasme har jeg styr på. „Er dit efternavn så Newport eller Vanderbilt? Måske efterfulgt af et tal? Uuh!“ sagde jeg og spærrede øjnene op, „eller måske endda en adelig titel!“

Jeg håbede at jeg havde såret hans følelser eller i det mindste gjort ham gal, men han blev bare ved med at smile til mig. „Faktisk er det Archer *Cross*, og jeg er den første af dem. Hvad med dig?“ Han skævede til mig. „Lad os se ... brunt hår, fregner, ligner lidt ‘naboens datter’ ... Allie? Lacie? Helt sikkert et eller andet sukkersødt der ender på *ie*.“

Du kender godt de tidspunkter hvor ens mund bevæger sig, men ingen lyd kommer ud? Ja, altså det var sådan set hvad der skete. Og selvfølgelig udnyttede min mor situationen til at afslutte sin samtale med Justins forældre og råbe til mig: „Sophie! Vent lige.“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆMOPEPS HÆVN

„Jeg vidste det,“ grinede Archer. „Vi ses, Sophie,“ råbte han over skulderen, netop som han forsvandt ind i huset.

Jeg vendte min opmærksomhed mod damen på verandaen. Hun var omkring de 50, og havde mørkeblondt hår der var sat så kunstfærdigt op, at det sikkert havde krævet både toupering, en halv dåse hårlak og en hel masse trusler. På baggrund af hendes næsten royale udseende og jakkesættet i Hecate Halls blå farve gik jeg ud fra at hun var skolens forstanderinde, mrs. Anastacia Casnoff. Jeg behøvede ikke at kigge på brochuren igen for at huske det. Et navn som *Anastacia Casnoff* har det med at sidde fast.

Og den blonde dame var netop forstanderinden af Hecate Hall med det fantastiske navn. Min mor gav hende hånden. „Grace Mercer. Og dette her er Sophia.“

„Sou-fii-jah“ sagde mrs. Casnoff med sin sydstatsaccent og fik mit navn til at lyde som en eksotisk forret på en kinesisk restaurant.

„Jeg bliver bare kaldt Sophie,“ sagde jeg hurtigt i håbet om at jeg ikke ville få navnet Soufijah.

„Nå, men I er jo ikke her fra området, er I?“ fortsatte mrs. Casnoff mens vi gik hen imod skolen.

„Nej,“ svarede mor og svingede min rygsæk over på den anden skulder. Vi bar stadig kufferten mellem os. „Min mor er fra Tennessee, men Georgia er en af de få stater vi ikke har boet i. Vi har flyttet en del rundt.“

En del er noget af en underdrivelse. Nitten stater i løbet af mine seksten år. Det længste vi nogensinde har boet et sted, var i Indiana da jeg var otte år gammel. Der boede vi i fire år. Den korteste periode vi har boet et sted, var i Montana for tre år siden. Der var vi i to uger.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

„Jeg forstår,“ sagde mrs. Casnoff. „Og hvad laver du til hverdag, mrs. Mercer?“

„Ms.“ sagde mor automatisk og lidt for højt. Hun bed sig i underlæben og skubbede en usynlig hårtot om bag øret. „Jeg er lærer. Religionsvidenskab. Mest mytologi og folkesagn.“

Jeg sakkede bagud da vi gik op ad den store fortrappe og ind i Hecate Hall.

Der var dejligt køligt indenfor, nok fordi der var en eller anden form for magisk udluftningsremse i gang. Der lugtede også som i alle gamle huse, sådan en mærkelig blanding af møbelpolitur, gammelt træ og muggent papir. Lidt som i et bibliotek.

Jeg spekulerede på om overgangen mellem de to sammenklaskede huse ville være ligeså tydelig indenfor som udenfor, men væggene var alle dækkede af det samme grimme bordeauxfarvede tapet, så det var umuligt at se hvor træet holdt op og murstenene begyndte.

Lige inden for hoveddøren, blev den enorme forhal domineret af en vindeltrappe i mahogni der snoede sig to etager op, og som så ud til at svæve i luften. Bagved trappen var et mosaikvindue der strakte sig fra reposeden på første sal og helt op til loftet. Den sene eftermiddagssol skinnede ind gennem det og fyldte forhallen med et geometrisk mønster af klare, lysende farver.

„Imponerende, er det ikke?“ sagde mrs. Casnoff med et smil. „Det skildrer prodigiernes oprindelse.“

Vinduet viste en vred engel der stod i en gylden port. I den ene hånd havde englen et sort sværd. Den anden hånd pegede mod tre figurer foran porten og signalerede til dem at de skulle skride. Altså, på en meget engleagtig måde selvfølgelig.

De tre figurer var også engle. De så alle ret skuffede ud. Englen til højre, en kvinde med langt rødt hår, havde endda begra-

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆMOPEPS HÆVN

vet ansigtet i sine hænder. Rundt om hendes hals hang en tung guldkæde som faktisk bestod af en masse små figurer der holdt i hånden, kunne jeg se. Englen til venstre bar en krone af blade og så sig over skulderen. Og i midten stod den højeste engel og kiggede lige frem med hovedet højt og skuldrene tilbage.

„Det ... det må jeg sige,“ sagde jeg endelig.

„Kender du historien, Sophie?“ spurgte mrs. Casnoff.

Da jeg rystede på hovedet smilede hun og pegede op på den frygtindgydende engel bag porten. „Efter Den Store Krig mellem Gud og Lucifer blev de engle der havde nægtet at vælge side smidt ud af Himlen. En gruppe ...“ hun pegede på den høje engel i midten „valgte at skjule sig under høje og i skovens dyb. De blev til alfer. En anden gruppe valgte at leve blandt dyrene og blev formskiftere. Og den sidste gruppe valgte at omgås menneskene og blev til hekse.“

„Wauw,“ hørte jeg mor sige og jeg vendte mig mod hende med et smil.

„Held og lykke med at forklare Gud at du plejede at give et af hans himmelske væsner smæk.“

Mor grinte forskrækket. „Sophie!“

„Hvad? Det gjorde du da. Jeg håber at du kan lide varmt vejr, mor. Jeg siger det bare.“

Mor grinte igen selvom jeg kunne se at hun prøvede at kæmpe imod.

Mrs. Casnoff rynkede panden inden hun rømmede sig og fortsatte rundvisningen. „Eleverne her på Hecate Hall er i alderen tolv til sytten. Når en elev er blevet idømt ophold her, frigives han eller hun ikke før sin attenårs fødselsdag.“

„Så nogle elever er her bare i seks måneder og andre i seks år eller hvad?“ spurgte jeg.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

„Netop. Størstedelen af vores elever bliver sendt hertil kort tid efter de har fået deres kræfter. Men der er altid undtagelser, ligesom dig.“

„Juhuu,“ mumlede jeg.

„Hvordan er klasserne?“ spurgte mor og kiggede strengt på mig.

„Klasserne her på Hecate Hall er baserede på samme model som på Prentiss, Mayfair og Gervaudan.“

Mor og jeg nikkede begge som om vi vidste hvad hun talte om. Men vi narrede hende tilsyneladende ikke for mrs. Casnoff fortsatte: „Det er de bedste kostskoler for henholdsvis hekse, alfer og formskiftere. Klasserne er inddelt på baggrund af elevernes alder og de problemer eleverne hver især havde med at indpasse sig i den menneskelige verden.“

Hun smilede koldt. „Vores pensum kan være udfordrende, men jeg er ikke i tvivl om at Sophie nok skal klare sig rigtig godt.“

Aldrig havde opmuntring lydt så meget som en trussel.

„Pigernes sovesale er på anden sal,“ sagde mrs. Casnoff og pegede op ad trappen. „Drengene er på første sal. Der er undervisning her i stueetagen og i de omkringliggende bygninger.“ Hun pegede til venstre og til højre for trappen hvor lange, smalle korridorer ledte væk fra forhallen. Med alt det pegeri og det blå jakkesæt lignede hun mest af alt en stewardesse. Jeg forventede næsten at hun ville fortælle mig at min nye, blå Hecate Hall-blazer kunne bruges som redningsvest i tilfælde af nødlanding på vand.

„Så eleverne er opdelt efter ... øh ...“ Mor gestikulerede med den ene hånd.

Mrs. Casnoff smilede, men jeg kunne ikke lade være med at

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

bemærke at hendes smil var lige så stramt som hendes knold i nakken.

„Efter deres evner? Nej, selvfølgelig ikke. En af de grundliggende principper bag Hecate Hall er at lære eleverne at leve side om side med alle slags prodigier.“

Mrs. Casnoff vendte sig om for at føre os hen til den anden ende af forhallen. Her rakte tre enorme vinduer op til reposen på anden sal. Bagved dem lå gårdspladsen hvor børn allerede var begyndt at samle sig på stenbænkene under de store, gamle egetræer. Nu siger jeg børn. Men de var vel egentlig *skabninger*, ligesom mig, men det var umuligt at se. De lignede bare en helt almindelig forsamling elever, altså lige med undtagelse af alferne.

Jeg så en pige grine og tilbyde en tube lipgloss til en anden og noget i mit bryst knugede sig sammen.

Jeg mærkede noget koldt på min arm og sprang forskrækket tilbage da en bleg dame klædt i blåt svævede forbi mig.

„Åh ja,“ sagde mrs. Casnoff med en lille smil. „Isabelle Fortenay, en af de ånder der bor her. Som du nok har læst, så er Hecate Hall hjem for flere ånder der alle er prodigium-spøgelser. De er helt harmløse og alle ikke-fysiske. Det vil sige, at de ikke kan røre dig eller noget andet. De kan måske forskrække dig en gang imellem, men det er også det eneste.“

„Super,“ sagde jeg og så Isabelle sive ind i en væg med høje paneler.

Idet hun forsvandt fangede jeg en bevægelse ud af øjenkrogen, og jeg vendte mig om for at se en anden ånd stå for foden af trappen. Det var en pige på min alder, og hun havde en grøn cardigan på ud over en kort, blomstret kjole. I modsætning til Isabelle der ikke havde bemærket mig, så stirrede denne pige

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

direkte på mig. Jeg åbnede munden for at spørge mrs. Casnoff hvem hun var, men forstanderinden havde allerede vendt sin opmærksomhed mod nogen i den anden ende af forhallen.

„Miss Talbot!“ kaldte hun. Jeg var imponeret over den måde hendes stemme skar igennem rummet på uden at det lød som om hun råbte.

En lille bitte pige, knap halvanden meter høj, kom til syne ved mrs. Casnoffs albue. Hendes hud var næsten snehvid, og det samme var hendes hår bortset fra en enkelt pink stribe i pandehåret. Hun bar tykke briller med sort stel, og selvom hun smilede kunne jeg se, at det bare var for mrs. Casnoffs skyld. Hendes øjne viste klart at hun kedede sig.

„Dette her er Jennifer Talbot. Hvis jeg ikke tager fejl er hun din nye værelseskammerat i dette semester, Miss Mercer. Jennifer, dette her er Sou-fii-jah.“

„Sophie er helt fint,“ rettede jeg hende i samme sekund som Jennifer sagde: „Jenna.“

Mrs. Casnoffs smil stivnede som havde der været skruer på begge sider af hendes mund. „Jamen dog. Jeg ved ikke hvad det er med unge mennesker nu til dags, miss Mercer. De har fået aldeles fine navne, men benytter den først mulige lejlighed til at ødelægge og ændre dem. Under alle omstændigheder, miss Mercer, så er miss Talbot ligesom dig relativ ny her på stedet. Hun begyndte først sidste år.“

Mor strålede og gav Jenna hånden. „Dejligt at møde dig. Er du også, øh, er du en heks ligesom Sophie?“

„Mor,“ hviskede jeg, men Jenna rystede bare på hovedet og sagde: „Nej, ms. Mercer. Vampyr.“

Jeg kunne mærke mor stivne ved min side, og jeg vidste at Jenna gjorde det samme. Selvom jeg var flou på hendes vegne

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

var jeg ligeså chokeret. Hekse, formskiftere og alfer var en ting. Men vampyrer var monstre og sådan var det. Alt det der 'følsomme Nattens Børn' var totalt sludder og vrøvl.

„Åh, okay,“ sagde mor og prøvede at komme sig over chokket. „Jeg ... øh, jeg vidste ikke at der også gik vampyrer på Hecate Hall.“

„Det er et nyt program vi har her,“ sagde mrs. Casnoff og førte en hånd over Jennas hår. Jenna havde et høfligt, hvis ikke ligefrem tomt udtryk i ansigtet, men jeg lod mærke til at hun stivnede en smule. „Hvert år,“ fortsatte mrs. Casnoff, „tager Hecate Hall en ung vampyr ind og tilbyder ham eller hende en mulighed for at studere sammen med prodigier i håbet om at vi i sidste ende kan omvende disse stakler.“

Jeg kiggede forsigtigt over på Jenna ... *stakler?* Av for søren!

„Desværre er miss Talbot den eneste vampyrelev vi har på skolen, men en af vores lærere er også vampyr,“ sagde mrs. Casnoff. Jenna smilede bare sit ikke-smil igen, og vi stod alle i akavet stilhed indtil mor sagde: „Skat, hvorfor lader du ikke ...“ Hun kiggede ubehjælpsomt på min nye værelseskammerat.

„Jenna.“

„Ja, ja, selvfølgelig. Hvorfor lader du ikke Jenna vise dig dit værelse? Jeg har lige et par småting jeg gerne vil tale med mrs. Casnoff om, og så kommer jeg op for at sige farvel, okay?“

Jeg så over på Jenna der stadig smilede, men med øjne der så lige forbi os.

Jeg tog rygsækken over den anden skulder og skulle lige til at tage kufferten fra mor, men Jenna kom mig i forkøbet.

„Du behøver altså ikke hjælpe ...“ begyndte jeg, men hun viftede afværgende med sin frie hånd.

„Det er ikke noget problem. En bonus ved at være et blodsu-

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆMOPEPS HÆVN

gende monster er ekstra armkræfter.“

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige, så jeg svarede bare med et dumt: „Nåh.“ Hun bar den ene side og jeg tog fat i den anden.

„Der er vel ingen elevator?“ sagde jeg, men kun halvt for sjov.

Jenna fnyste. „Næ, det ville være for belejligt.“

„Hvorfor har de ikke sådan en trylleremse der flytter bagage eller noget?“

„Mrs. Casnoff er rigtig pernittengryn når det kommer til at bruge magi som en undskyldning for dovenskab. At bære tunge kufferter op ad trapper er åbenbart sundt.“

„Okay,“ sagde jeg mens vi kæmpede os forbi reposen på første sal.

„Så hvad synes du om hende?“ spurgte Jenna.

„Mrs. Casnoff?“

„Ja.“

„Hendes frisure er meget imponerende.“ Jennas grin fortalte mig at jeg havde sagt det helt rigtige.

„Ja, ikke? Jeg sværger, den frisure er, altså, legendarisk.“

Der var kun et strejf af sydstatsaccent i hendes stemme. Det lød pænt.

„Nu vi taler om frisurer,“ prøvede jeg, „hvordan slipper du af sted med den stribe?“

Jenna glattede den pink stribe med sin frie hånd. „Tja, de er ret ligeglade med den *stakkels* vampyrelev. Så længe jeg ikke går rundt og spiser af de andre elever, så må jeg nok have lige præcis den hårfarve jeg vil.“

Da vi nåede til anden sal så hun nøje på mig. „Jeg kan farve dit hår, hvis du vil. Men ikke pink, det er min farve. Måske lilla?“

„Øh ... måske.“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΛΥΠ

Vi stoppede foran værelse 312. Jenna satte sin ende af kufferten ned og tog sine nøgler frem. Hendes nøglering var knaldegul og hendes navn var skrevet i glimtende, pink bogstaver.

„Så er vi her!“

Hun låste døren op og åbnede den. „Velkommen til Tummørke Zonen!“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΛΥΠ

KAPITEL 3

‘For-pokker-sikke-meget-pink’ Zonen havde vist været mere passende.

Jeg ved ikke hvordan jeg havde regnet med at en vampyrs værelse så ud. Måske en masse sort, en stabel bøger af Camus ... nå ja, og så et følsomt portræt af det eneste menneske vampyren nogensinde havde elsket, og som utvivlsomt var død af noget smukt og tragisk og dermed havde fordømt vampyren til en evig sorgmodighed, surmuleri og romantisk sukken.

Hvad kan jeg sige? Jeg læser mange bøger.

Men dette værelse så ud til at være blevet indrettet af Barbie og Jordbær Maries uægte barn. Det var større end jeg havde forventet, men stadig ret lille. Der var plads nok til to enkelt-senge, to skriveborde, to kommoder og en gammel, slidt sofa. Gardinerne var i beige bomuld, men Jenna havde viklet et pink tørklæde omkring gardinstangen. Mellem de to borde stod en af de der gamle kinesiske skærme, men også denne bar Jennas mærke, for træet var blevet malet ... ja, du gættede det: pink.

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

Toppen af skærmen var draperet med en lyskæde af lyserøde lys. Jennas seng var dækket af noget der mest af alt lignede tyk, lyserød bamsepels.

Jenna tog mig i at stirre på det. „Cool, ikke?“

„Jeg ... jeg vidste ikke at pink eksisterede i lige netop den nuance.“

Jenna sparkede sine hjemmesko af og smed sig på sengen hvilket fik to pailletdækkede puder og en lurvet tøjløve til at falde ned på gulvet. „Den hedder ‘elektrisk hindbær’.“

„Det er bestemt det perfekte navn.“ Jeg smilede og trak kufferten hen til min seng der så ... ja, lige så almindelig ud som mig sammenlignet med Jenna.

„Nå, men kunne din gamle værelseskammerat også godt lide pink?“

Jennas ansigt stivnede et kort øjeblik. Så forsvandt det mærkelige udtryk og hun rakte ud over sengen for at samle puderne og løven op. „Næh, Holly holdt sig bare til det blå sengetæppe de giver dig, hvis ikke du selv har et med. Men du har da taget et med, ikke?“

Jeg åbnede min kuffert og trak hjørnet af mit mintgrønne sengetæppe frem. Jenna så lidt skuffet ud, men sukkede: „Nå, men det er i det mindste bedre end det almindelige blå. Så ...“ hun faldt tilbage på sengen og begyndte at rode efter noget i sin natbordsskuffe, „hvad bringer dig til Hex Hall, Sophie Mercer?“

„Hex Hall?“ gentog jeg.

„Hecate er lidt af en mundfuld,“ forklarede Jenna. „De fleste siger bare Hex. Og det passer jo egentlig også meget godt.“

„Nåh ja.“

„Så hvad var det?“ spurgte hun igen. „Fik du det til at regne med frøer eller forvandlede du en fyr til en haletudse?“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΑΥΠ

Jeg lænede mig tilbage på sengen og prøvede at efterligne Jennas aura af ligegyldighed, men det viste sig at være svært oven på en bar madras, så jeg satte mig op og begyndte at pakke ting ud af kufferten. „Jeg lavede en kærlighedsremse for en pige i min klasse. Det gik ikke så godt.“

„Virkede det ikke?“

„Lidt for godt.“ Jeg gav hende den korte version af episoden med Kevin og Felicia.

„Sa-tans,“ sagde hun og rystede på hovedet. „Det er sgu hardcore.“

„Ja, åbenbart,“ sagde jeg. „Så, du er ... øh, du er vampyr. Hvordan skete det helt præcist?“

Hun undgik mit blik, men hendes stemme lød afslappet. „Samme måde som det sker for alle andre: mødte en vampyr, blev bidt. Egentlig ikke særligt spændende.“

Jeg kunne ikke bebrejde hende, at hun ikke ville dele hele sin historie med én hun kun havde kendt i et kvarter.

„Så din mor er normal, hva?“ spurgte hun.

Hmm. Det var egentlig ikke noget *jeg* ville tale om den første dag, men hvad pokker. Det var jo netop det her som at 'tilpasse mig' handlede om, ikke? At dele makeup, tøj og mørke hemmeligheder med din værelseskammerat.

Jeg rømmede mig. „Ja, altså min far er troldmand, men de er ikke sammen mere eller noget.“

„Nåh,“ sagde Jenna indforstået. „Sig ikke mere. Mange af børnene her kommer fra skilsmissehjem. Ikke engang magi kan sørge for et lykkeligt ægteskab åbenbart.“

„Er dine forældre skilt?“

Endelig fandt hun den neglelak som hun havde ledt efter. „Nej, de lever stadigvæk væmmeligt lykkeligt. Eller, jeg mener ...

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

det går jeg ud fra at de gør. Jeg har ikke set dem siden jeg, øh, ændrede mig eller ... du ved.“

„Hold da op,“ svarede jeg. „Det stinker.“

„Jeps.“

Jeg blev færdig med at lægge sengetøj på sengen. „Nu hvor du er vampyr, skal jeg så passe på med at trække gardinerne fra om morgenen?“

„Niks. Kan du se den her?“ Hun hev i en sølvkæde hun havde om halsen og viste mig det lille vedhæng. Det var på størrelse med en lille vingummi og helt mørkerød. Alle andre ville måske tro at det var en rubin, men jeg havde set billeder af noget lignende i en af mors bøger.

„En blodsten?“ Blodsten var gennemsigtige, hule sten der kunne blive fyldt med blodet fra en magtfuld heks eller troldmand. Stenen beskyttede bæreren mod en masse forskellige ting. I Jennas tilfælde gik jeg ud fra at den ophævede alle vampyrtrækkene, hvilket var en lettelse. Så vidste jeg da at jeg kunne spise hvidløg foran hende.

Jenna begyndte at lægge neglelak på sin venstre hånd. „Hvad så med blod?“ spurgte jeg.

Hun sukkede dybt. „Det er vildt pinligt. Jeg skal hen på sygeafdelingen. Der har de et lille køleskab fyldt med poser med blod, som om det er Røde Kors eller sådan noget.“

Bare tanken fik mig til at gyse, men jeg prøvede at lade være. Jeg syntes at blod er vildt klamt. Bare jeg får en lille rift er jeg ved at besvime. Jeg var virkelig glad for at høre at Jenna ikke ville sidde og hyggespise blod på vores værelse. Jeg kunne aldrig date en vampyr. Alene tanken om blodånde ... adr.

Så bemærkede jeg at Jenna sad og stirrede på mig. Pokkers også. Havde min afsky stået malet i hele mit ansigt? For en sik-

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆMOPEPS HÆVN

kerheds skyld lod jeg som om jeg smilede og sagde: „Hvor fedt. Ligesom en blodig brikjuice.“

Jenna grinede. „Den var god.“

Vi sad i venskabelig stilhed et øjeblik før Jenna spurgte: „Så dine forældres brud var slemt?“

„Tilsyneladende,“ svarede jeg. „Det skete før jeg blev født.“

Hun kiggede op fra sine negle. „Hold da op.“

Jeg gik over til mit skrivebord. En eller anden, nok mrs. Casnoff, havde lagt mit skema på bordet. Det så ud som et almindeligt skoleskema, men der stod ting som: M-F, 9:15-10:00, *Magiens Udvikling*, Gul Stue.

„Tja. Mor taler ikke så meget om det, men hvad der end skete, var det åbenbart slemt nok til at hun ikke vil lade ham møde mig.“

„Så du har aldrig mødt din egen far?“

„Jeg har et billede. Og jeg har talt med ham i telefonen og skrevet e-mails.“

„Det var satans. Gad vide hvad han gjorde. Altså, mon han slog hende eller sådan noget?“

„Det ved jeg ikke!“ Det lød skarpere end jeg havde ment det.

„Beklager,“ mumlede hun.

Jeg vendte mig mod sengen og begyndte at rette på sengetæppet. Efter at have glattet fem usynlige rynker ud (og Jenna havde malet den samme negl tre gange) vendte jeg mig om og sagde: „Det var ikke min mening at bide ad dig ...“

„Nej, det er okay. Det kommer jo heller ikke mig ved.“

Den hyggelige atmosfære var helt forsvundet nu.

„Det er bare ... Hele mit liv har jeg kun boet med min mor, og jeg er bare ikke vant til at fortælle min livshistorie endnu. Jeg mener, vi har altid været ret private omkring den slags ting.“

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
DÆΜΟΝΕΣ HÆΠΠ

Jenna nikkede, men hun kiggede stadig ikke på mig.

„Så dig og din gamle værelseskammerat fortalte hinanden alt, eller hvad?“

Det mørke udtryk sænkede sig igen over Jennas ansigt. Hun satte pludselig hættten på neglelaksflasken. „Nej,“ sagde hun blidt. „Ikke alt.“

Hun smed neglelakken tilbage i skuffen og hoppede ned fra sengen. „Vi ses til aftensmaden.“

Da hun forlod værelset ramlede hun næsten ind i min mor, og hun mumlede en undskyldning mens hun skyndte sig væk.

„Sophie,“ sagde mor og satte sig på min seng. „Du har vel ikke allerede haft et skænderi med din nye værelseskammerat?“

Det var irriterende hvor god hun var til at aflæse mit humør. „Det ved jeg ikke. Jeg tror bare at jeg er virkelig dårlig til det her pige-halløj. Altså, jeg mener, den sidste veninde jeg havde, var i sjette klasse. Det er jo ikke fordi man nemt finder veninder, når det længste man er et sted er seks måneder ... Åh mor, det var ikke fordi jeg ville gøre dig ked af det.“

Hun rystede på hovedet og tørrede de løbske tårer væk. „Nej, nej, skat, det er i orden. Jeg ville ... jeg ville bare ønske at jeg kunne have givet dig en mere normal barndom.“

Jeg satte mig ned og lagde armen omkring hende. „Det må du ikke sige. Jeg har haft en fantastisk barndom. Jeg mener, hvor mange mennesker får mulighed for at bo i nitten forskellige stater? Tænk på alle de ting jeg har oplevet!“

Det var ikke det rigtige at sige. Mor så om muligt endnu mere nedtrykt ud.

„Og det her sted er da super fedt! Altså, jeg har det her cool og helt vildt pink værelse, og Jenna og jeg er åbenbart så gode veninder at vi kan skændes, og det er jo en ret vigtig ting når

RACHEL HAWKINS
HEX HALL
ΔΑΜΟΠΕΠΣ ΗΛΥΠ

man er veninder, ikke?”

Missionen var lykkedes. Mor smilede. „Er du sikker, skat? For hvis du ikke kan lide det så behøver du ikke blive. Jeg er sikker på at der er et eller andet jeg kan gøre for at få dig ud herfra.“

I et splitsekund overvejede jeg at sige: „Ja tak, lad os springe på den første færge væk fra det her cirkus!“

Men i stedet sagde jeg: „Altså, nu er det jo ikke for altid, vel? Kun to år, og jeg har jo fri både til jul og i sommerferien. Ligesom en almindelig skole. Jeg skal nok klare det. Men nu må du hellere gå, inden jeg begynder at græde og kommer til at ligne en eller anden tudemarie.“

Mor fik tårer i øjnene igen, men hun gav mig et stort, varmt knus. „Jeg elsker dig, Sophie.“

„Jeg elsker også dig,“ sagde jeg og fik en klump i halsen.

Og så, efter hun havde fået mig til at love at jeg ville ringe mindst tre gange om ugen, var hun væk.

Og jeg lagde mig ned på min farveløse seng og tudede som en anden tudemarie.